

hendes Opfattelse af Tingen som henrettet, død og bortvejret. — Naa, Englænderne dømte Jeanne d'Arc og brændte hende paa Baalet. Fem og tyve Aar efter blev Sagens Akter undersøgt paa ny med det Resultat, at Jomfruen fra Orleans blev befunden ganske uskyldig i det, der var hende paasagt og fuldkommen frikendt — Retsplejen har aabenbart ogsaa den Gang haft sine Mangler.

Men Digterne besang Jeanne d'Arc, store og smaa — *Schiller* opfattede hende paa sin Manér, *Voltaire* paa sin. I Orleans og i Domremy knejser Rytterstatuer til hendes glørværdige Ihukommelse — *Chapus* Statu af den rene Jomfru er kendt fra Ørstedsparken og fra tusinde Dameskriveborde. Hun er en historisk Personlighed, har sin Rubrik i hvert et Konversationslexikon, huskes udenad af hver en Skoledreng.

Naturligvis har ogsaa de, der i disse Tider slaar et Slag for Kvindens Anvendelighed udenfor Køkkenet, brugt hende som et lysende Exempel paa, hvad Kvinden kan blive til. Og Exemplet var *saa* lysende, at der ikke var stort at indvende imod det. Uden just *det*, at Jeanne d'Arc var en ung Pige, der aldrig naaede til at opfylde Kvindens Kald som Hustru og Moder, men lod sit Liv paa Baalet, jomfruelig og ren, efter at have pareret sin himmelske Ordre. Saa kunde hun i alt Fald ikke anvendes noget Steds, hvor det gjaldt »gift Kvindes Erhverv«, »gift Kvindes Raadighed over« osv. osv. Man havde oven i Købet Lov til at hævde, at hun formodentlig slet ikke var noget rigtigt Fruentimmer — — hun vilde ganske sikkert gjort en Mand ulykkelig — kunde aldrig gjort »Hjemmet hyggeligt« for ham — var afgjort bleven en slet Moder for hans Børn.

Saadan var Stillingen. Saa hændte der det, som kan gøre én ondt lige ned i Hjerterødderne. Der kom en fransk Videnskabmand og beviste tørt og klart, at dette her med Baal og Brand beroede paa en lille Misforstaaelse. Alt det andet havde sin Rigtighed —: Jeanne d'Arc frelste sit Fædreland og blev sluttelig fangen af Englænderne. Saa løb hun imidlertid sin Vej. Og derefter giftede hun sig og satte Børn ind i Verden og levede lykkelig og fornøjet til sine Dages Ende som saa mange andre ganske ordinære Kvindfolk.

Herefter sidder vi net i det. Romantikens Skær er gaaet af »la pucelle«, Jomfruelighedens hellige Glorie faldt af hendes Hoved. Hendes Billede staar ikke længere som en Silhouet mod Baalets røde Flammer. Falder vort Blik paa *Chapus* Statu, dukker der op i vor Forestilling Billedet af en trivelig Madam med sit Barn ved Brystet.

Det er tungt at miste sine Illusioner. Saa har man ikke andet tilbage end den nøgne Virkelighed.

Og alligevel —! hvor er ikke *denne* Virkelighed smuk!

Jeg kan se hende for mig — Pigen fra Orleans — i religiøs Extase, i Slagtummelen, i Fængslet. Og saa bagefter vende hjem til sin beskedne Landsby, afføre sig sin hvide Rustning, gifte sig med sin Hjærtensker, kysse ham bravt og føde ham Børn, dele hans Slid og hans Munterhed. Jeg kan se hende sidde som gammel Kone i Arnekrogen og fortælle sine Børnebørn hvad hun bedrev som ung Pige — hvordan hun frelste sit Fædreland den Gang alle Mandfolkene hang med Hovedet — hvordan hun ikke derfor blev et Nevtrum, men havde alle sine kvindelige Længsler, al sin kvindelige Æmhed i Behold — —

Det var ikke mer end rimeligt, om Fremskridtskvinderne rejste Jeanne d'Arc en Statue — — saadan som vi *nu* kender hende.

Karl.

Skaf Kvinderne politisk og kommunal Valgret.

Theateroversigt.

Det kgl. Theater.

Beethovens *Fidelio*.

Det kgl. Theater har indlagt sig stor Fortjeneste ved at indstudere *Beethovens* »*Fidelio*«, hans eneste Opera, hans »Smertensbarn«, paany og atter anvende Tid og Kræfter paa dette Arbejde, der aldrig har kunnet erhverve sig en sikker Plads paa Repertoiret. »*Fidelio*« naaede allerede i 1829 til København, men blev kun opført tre Gange, skønt Titelrollen blev givet af den talentfulde Sangerinde Frk. *Zrsa*. Ved den tredje Opførelse var endog Direktionen, med Kammerherre *Holstein* i Spidsen, taktløs nok til efter Operaen at lade Tyrolerselskabet *Leo* synge en Række Sange. Man tænke sig blot: Beethovens vidunderlige Musik, og Jodlen af Tyrolere! Hvilken Sammenstilling! I 1858 opførtes Operaen med Fru *Gerlach* som *Fidelio*, og endelig optoges den paa ny i November 1870 — denne Gang med Fru *Erhard-Hansen* i Titelpartiet — i Anledning af Komponistens hundredaarige Fødselsdag. Til 1890 var »*Fidelio*« kun gaaet 20 Gange over Scenen i et Tidsrum af 60 Aar. —

Nogle Oplysninger om Operaens Tilblivelse og første Opførelser i Wien vil maaske have sin Interesse. Beethoven blev i Slutningen af Aaret 1804 opfordret til at komponere en Opera for »Theater an der Wien«. Han fulgte beredvillig Opfordringen og begyndte strax at arbejde, idet han benyttede en gammel fransk Operatext af *Bouilly*: »*Léonore on l'amour conjugal*«. Det var en ynkelig og banal Libretto, som Beethoven havde valgt at sætte i Musik, og oven i Købet var den allerede bleven benyttet af to Komponister, *Ganeaux* og *Paër*. Den blev flere Gange gennemset og gennemrettet af Beethovens Venner, men var og blev umulig.

I det følgende Aar lykkedes det Beethoven at fuldende sin Opera. Navnlig ved Sommertid, da han bode i Hetzendorf og kunde arbejde i Ro og Stilhed, skred den godt fremad, og ud paa Efteraaret tog Prøverne deres Begyndelse. Den 20de November 1805 fandt den første Opførelse Sted med den unge Sangerinde *Anna Milder* i Titelpartiet. Det var under ugunstige og sørgelige Forhold, at den ny Opera kom frem. En Uge i Forvejen vare Franskmændene som Seirherrer dragne ind i Wien med flyvende Faner og klingende Spil. Indbyggeme i Staden tænkte ikke paa den ny Opera, deres Sind var betaget af